

Enskild motion

Motion till riksdagen 2016/17:91

av **Caroline Szyber (KD)**

Mänskliga rättigheter i utrikespolitiken

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige ska vara ett föredöme när det gäller att inom landet upplysa om och försvara mänskliga rättigheter och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige med all kraft ska främja mänskliga rättigheter i utrikespolitiken och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Frågor om mänskliga rättigheter (MR) måste sättas högre upp på dagordningen – i det dagliga livet och inom alla politikområden. Likgiltighet kan aldrig paras med respekten för mänskliga rättigheter. Dessa rättigheter förutsätter ett konkret, aktivt engagemang.

MR-frågorna måste tydligare göras till frontlinjen i vår samlade utrikespolitik, inklusive handels- och biståndspolitik. Det är viktigt att betona att MR-frågorna inte bara hör till utrikespolitiken. De finns inom alla politikområden. Inte förrän vi inser det får arbetet för MR och demokrati den tyngd och vikt som det måste ha.

Brist på demokrati och mänskliga rättigheter förorsakar ofta djupa sociala klyftor som förhindrar fattiga att förbättra sin egen situation. Respekt för individens mänskliga rättigheter och en demokratisk samhällsutveckling som ger människor möjligheter att förbättra sin livssituation har i sig ett egenvärde, men utgör också förutsättningen för att bekämpa fattigdom, skapa säkerhet och uppnå en rättvis och hållbar utveckling både lokalt och globalt.

Även i alla väl etablerade demokratier finns tendenser och riktningar som är oförenliga med de mänskliga fri- och rättigheterna. I alla demokratier finns rörelser i riktning bort från en gång beslutade MR-normer. Det kan handla om rasism, människohandel och slavhandel, behandlingen av minoriteter, kvinnomisshandel eller åldersdiskriminering.

Grundläggande MR-dokument

Förenta nationernas generalförsamling antog den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna den 10 december 1948. Förklaringen uttrycker en gemensam värdegrund i synen på människan och förhållandet mellan stat och individ. Människans rättigheter är universella och överordnade politiska och ekonomiska, religiösa och kulturella skillnader.

Först 1967 skrevs två konventioner för att juridiskt reglera de rättigheter som deklarerats i den allmänna förklaringen 19 år tidigare. Konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter (ICESCR) reglerar exempelvis rätten till utbildning, arbete och sjukvård, medan konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter (ICCPR) bland annat reglerar rätten till fria val samt yttrande- och religionsfrihet.

Bakgrunden till att det blev två konventioner och inte en var de spända relationerna mellan öst- och västblocken under kalla kriget. Man kunde inte enas om att alla rättigheter i den allmänna förklaringen var lika viktiga, utan Sovjet vidhöll att de ekonomiska, sociala och kulturella rättigheterna vägde tyngst, medan USA argumenterade för de medborgerliga och politiska rättigheterna.

De mänskliga rättigheterna är fortfarande politiskt mycket känsliga för många stater, även bland dem som ratificerat konventionerna. Vi får likväl inte glömma FN-stadgans portalformuleringar: de mänskliga rättigheterna är rättigheter som tillkommer alla människor överallt. De är oberoende av politik, religion eller annan uppfattning, tradition, etnicitet, kultur och nationell lagstiftning.

Kristdemokrati och mänskliga rättigheter

Vi får inte förledas att tro att vi i Sverige är automatiskt garanterade våra mänskliga rättigheter. Även i vårt land förekommer kränkningar och vi bör ständigt vara uppmärksamma på detta. Som kristdemokrater är det vårt ansvar att värna alla människors lika värde, och vi bör speciellt vara på vår vakt mot rättighetskränkningar i miljöer där särskilt utsatta människor finns: inom sjuk-, äldre- och kriminalvården, inom flyktmottagning samt inom barnomsorg och skola.

Det finns en uppenbar risk att svensk utrikes- och inrikespolitik fjärras från värden förenliga med de mänskliga rättigheterna. Det kan ske i så små steg att förskjutningen knappt är märkbar. Vi kristdemokrater vill uppmärksamma detta och arbeta för att värdegrunden åter respekteras. En kursändring krävs bort från årtionden av socialdemokratisk politik som alltför mycket bortsåg från det civila samhällets roll och ansvar i värnandet av de mänskliga rättigheterna.

Syskonskapstanken påbjuder även vårt medmänskliga ansvar gentemot dem som lever i andra länder. Detta innebär i praktiken att vi kristdemokrater även reagerar på kränkningar mot de mänskliga rättigheterna som drabbar andra än svenskar. I samband med krig, torka och andra katastrofer är bristerna uppenbara och Sverige ger sitt stöd via biståndet. I många fall sker kränkningarna mer subtilt; det kan till exempel handla om begränsningar av yttrande- och mötesfriheten eller begränsningar av religionsfriheten. Här har Sverige ett särskilt ansvar att inte blunda för verkligheten, utan istället ta aktiv ställning för människors fri- och rättigheter och mot repressiva staters inkräktande på desamma.

Det är viktigt att ta tydlig politisk ställning för dem som försvarar de mänskliga rättigheterna i repressiva länder, och som ofta gör det med risk för frihetsberövning,

utvisning eller för sina liv. Särskilt utsatta yrkesgrupper kan förutom politiker vara journalister, jurister och präster eller andra religiösa ledare. Sverige verkar aktivt för att det svenska utvecklingssamarbetet främjar civilsamhälleliga insatser för skydd till MR-försvare.

Även på den mer direkta politiska nivån kan och bör vi svenskar ta vårt ansvar och göra skillnad genom politiska uttalanden, diplomatiska förhandlingar och inte minst genom vårt regelverk för politisk asyl.

Som kristdemokrater anser vi att om dessa värden framhävdes ännu tydligare i den svenska utrikespolitiken, skulle Sverige få en större slagkraft och därmed kunna bedriva en mer proaktiv utrikespolitik. Vår utrikespolitik skulle berikas och fördjupas och agerandet vitaliseras, om den universella värdegrunden framställdes tydligare – särskilt om den grundats på en inrikespolitik med djup och ärlig respekt för MR. Etik, värderingar och principiella etiska ställningstaganden har alltför sällan tillåtits vägleda de utrikespolitiska beslutsfattarna. I detta avseende har vår utrikespolitik blivit fattig. Sverige skall vara ett föredöme när det gäller att inom landet upplysa om och försvara mänskliga rättigheter. Sverige ska med all kraft medverka i forum som diskuterar mänskliga rättigheter och kulturella skillnader.

Utbildning och diskussion om de mänskliga rättigheterna

Kunskap om de mänskliga rättigheterna bör fortsätta inkluderas i den svenska utbildningen från ett tidigt stadium. Av absolut högsta prioritet är att kunskapen om Förintelsens grymheter inte faller i glömska. Dess fasor utgör summan av hur det kan gå när de mänskliga rättigheterna systematiskt kränks. Den förra regeringens initiativ till Forum för levande historia var lovvärt, men får inte leda till att vi invaggas i tron om att Förintelsen och dess konsekvenser därmed skulle vara ”avklarade” och att eventuella kunskapsluckor skulle vara tilltäppta.

Ögonvittnen till förintelselägren närmar sig slutet av sin levnad, men detta får inte innebära slutet på upplysningen om brott begångna i nazismens namn. Det är viktigt att vi i skolundervisningen inte räds att ta upp nutida ideologier och rörelser, även i Sverige, med liknande synsätt och idéer som beredde vägen för nazismens illdåd. En liknande strategi måste finnas när det gäller den historiska kunskapen om den stalinistiska kommunismens kränkning av mänskliga rättigheter. Också här finns anledning att med den historiska bakgrunden granska ideologiska följeslagare till stalinismen i vårt nutida samhälle.

Även i ett internationellt sammanhang måste kunskapsutbytet öka. Vi måste lära av hur andra resonerar om MR. Afrikaner, amerikaner, araber, asiater och européer bör fortsätta träffas i olika internationella forum för att diskutera MR och för att ta del av varandras olika synsätt och erfarenheter. Detta sker nu i FN:s regi, men Sverige bör även bilateralt utveckla och fördjupa detta slags erfarenhetsutbyte. Ledorden måste vara ödmjukhet, respekt och förståelse för varandras kulturer och religioner, utan att det för den skull tummas på faktum att rättigheterna är universella.

Caroline Szyber (KD)